

RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

TORAH BYTES

IN MEMORY OF:

In memory of Oded Pinchas ben
Shlomo Nachman, father of
Ari Fried for his yartzeit

Eikev 5786

Start 19:19 | End 20:18

Double-sided English Edition

Issue: 146

A BENEVOLANT KIND OF TORMENT RABBI DOVID HORWITZ

Moshe warns the Jewish people to faithfully keep the mitzvot after he is gone, so that they may live, prosper, and multiply in the land that Hashem promised their forefathers.

Then he tells them to remember the past forty years how Hashem led them through the desert "in order to torment you and test you to see if you would follow His mitzvot in your hearts or not." How did Hashem achieve this? By sending them the manna, the heavenly bread day in and day out. "And He tormented you and 'starved' you by feeding you the manna that you and your fathers had never experienced, to teach you that man does not live by bread alone but by the word of Hashem does he live!"

It is strange that Moshe describes Hashem's behavior toward the Jewish people as tormenting. True, wandering around the desert for forty years could very well be described as tormenting. Although their clothing did not wear out and their travels were not treacherous, for the clouds of glory smoothed out the terrain in front of them, spending forty years traveling a distance that should have taken mere days, is certainly an emotionally and mentally daunting experience. But why did Moshe refer to the receiving of the manna day in and day out as tormenting and starving? In all of the years that they were in the desert, they never ran out of manna to eat. It would lay at their doorsteps each morning, the precise amount that was needed in order to satisfy their hunger throughout the day! There seemed to be nothing stressful about eating the manna. It could taste like almost anything one wished!

What was unique about the manna, among many things, was that they could not save any of it for tomorrow. Anything that was left over would rot and be inedible the following morning. This meant that every evening they went to sleep with **zero** food in the house,

not knowing if the manna would be there again the next morning. When a person consumes the last of the food in his house, even if it was a lavish meal, it does not satisfy him, for he is already worried about what will be tomorrow. Feeling anxious and unsure about tomorrow prevents him from truly enjoying his meal today.

For this reason, Moshe describes it as if they were being "starved and tormented" by the manna, for it did not give them the emotional fullness that food normally provides, for their cupboards remained empty!

Going to sleep every night feeling unsatisfied from today's food because you are worried about tomorrow was surely difficult for them. Why did Hashem provide their food in this manner? Did Hashem really wish to torment them? Hashem is our benevolent Father in Heaven! Moshe told us that He chose us because He loves us! Why would He torment them with magical bread and forty years of wandering?

The answer, Moshe says, was to teach them that they were not placed on this earth to eat and drink and sleep. They were placed here to fulfill the word of Hashem. If our food would be guaranteed, if we had billions in the bank, never wanting for anything, irrespective of whether we follow the Torah or not, we would not be motivated to grow.

Hashem taught us, in the desert, about reward and punishment, about action and consequence. The precarious existence of wandering forty years in the desert, while eating manna, taught them that if they adhere to the Torah they would be blessed, and if not there would be hardship.

King David was not afraid of hardship. "Odcha ki anitani!" David thanked Hashem for "tormenting" him, for it brought about his salvation. Torment for the sake of torment is cruel. Torment for the sake of salvation is benevolence.

Let's move from the torment of the last few weeks, when we were focused on the Temple's destruction, and use it to galvanize us into recommitting to adhere to the Torah, so that it may lead to our salvation today!

A LETTER FROM OUR BELOVED RABBI YOSEF POSTELNEK

Imagine two people deeply in love, separated by an ocean. After weeks of waiting, a letter finally arrives. The recipient doesn't simply read it once and put it away. He pores over every sentence, every word, every pause, searching for meaning. He may even ask someone else to read it with him, hoping to uncover another layer he may have missed.

Why? Because this isn't just a letter, it is a window into the heart and mind of the one they love.

That is the Torah.

Every word reveals a little more of Hashem's self - what He values, what He desires, and how He sees reality. We learn Torah not merely to know what to do, but to know Him. In this way, Torah is Hashem's letter to us.

This perspective helps us understand the beautiful insight of the Meshech Chochmah on the opening words of our parsha: "והיה עקב" – תשמעון את המשפטים האלה – And if you do obey these rules and observe them carefully."

He explains that when a person immerses himself in Torah, allowing it to shape not only what he does, but how he thinks, something incredible happens: Even the chukim, the mitzvos whose reasons are beyond us, begin to feel like mishpatim, rational understandable laws. Not because we suddenly know all the reasons behind them, but because we have become so attuned to Hashem's perspective that His will begins to resonate within us and we begin to think in the language of Ratzon Hashem.

As we make our way toward Elul, this idea becomes even more meaningful. "אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי לִי" – I am to my Beloved, and my Beloved is to me" is the story of two lovers – us and Hashem - drawing closer to one another. We long to hear from our Beloved, to understand Him and His will more deeply. And therefore, every time we learn Torah, another letter has arrived!

As Elul approaches, let's not read those letters out of habit. Let's open them with fresh eyes and an eager heart, focusing on each word and nuance, searching for more insight into Ratzon Hashem. The more we immerse and invest ourselves in Torah, the more we come to know Hashem, our Beloved, and that is exactly how chukim become mishpatim.

ASK THE RABBI

RABBI SHABTAI YOGEL, Rosh Beis Medrash.

Question: I saw that you can buy an oven with a “Shabbos Mode” that can be used on Shabbos like a hot plate. What does that mean?

Answer: An oven with a Shabbos Mode (certified by a recognized halachic institute) means that opening the oven door does not affect the operation of the heating elements. Therefore, fully cooked food may be left in the oven before Shabbos, and during the seudah the oven door may be opened and closed without concern of chilul Shabbos. However, the oven may not be used to warm up food on Shabbos morning, even if the food is fully cooked and dry, because of the gezeirah of chazarah. Therefore, advertising such an oven as a replacement for a Shabbos hot plate is misleading and not accurate.

Question: Is it permitted to clap on Shabbos?

Answer: Chazal prohibited clapping on Shabbos because of the gezeirah of shema yesaken kli shir – that one may come to repair a musical instrument. However, some Ashkenazim are lenient, particularly when the clapping is part of davening or Shabbos zemiros. Many are machmir to clap in an unusual manner, b’shinui. Clapping that is not done to a specific rhythm, but rather to wake someone up, or to applaud a speaker after a speech and the like, is permitted according to all opinions, including for Sephardim.

FOR YOUR OWN GOOD

RABBI MOSHE ARIEL MARGI

וַעֲתָהּ יִשְׂרָאֵל מָה ה' אֱלֹקֶיךָ שָׁאֵל מֵעַמּוֹ, כִּי אִם לִירְאָה אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ, לֵלְכֵת בְּכָל דְּרָכָיו וּלְאֲהָבָה אֹתוֹ וּלְעִבֹד אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ. לְשֹׁמֵר אֶת מִצְוֹת ה' וְאֶת חֻקָּתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה הַיּוֹם, לְטוֹב לָךְ.

The question is obvious. How can the Torah begin by asking, “What does Hashem really ask of you?” and then give us a whole list of enormous things: to fear Hashem, walk in His ways, love Him, serve Him with all our heart and soul, and keep His mitzvos?

The Ramban gives a beautiful answer. Hashem is really asking only one thing: “L’tov lach” – for your own good. Everything Hashem asks of us has one goal: to make our lives better. He tells us to walk in His ways, to fear Him, to love Him, and to serve Him because every one of these things brings more happiness, more kedushah, more beauty, and more goodness into our lives. The Dubno Maggid brings a famous mashal. A man arrives at a hotel and asks one of the workers to bring his luggage up to his room. A few minutes later, the worker knocks on the door, red-faced, sweating, and completely out of breath.

Question: If I already heard Havdalah in shul, can I make Havdalah again at home for my wife and daughters?

Answer: For Sephardim – yes.

For Ashkenazim, however, the Rema takes into account the opinions of the Rishonim who hold that women are exempt from the mitzvah of Havdalah. According to these opinions, the principle of arvus does not apply here, and therefore a man who has already fulfilled his obligation cannot make Havdalah again solely for women. There are two concerns:

a) He may not be able to fulfill their obligation for them, since there is no arvus.

b) As a result, there is also a concern of making a bracha levatalah.

However, the women may make Havdalah themselves. If they are concerned about drinking the wine, the man may drink the cup.

Therefore, for Ashkenazim, one should have in mind not to fulfill his obligation with the Havdalah in shul, so that he can make Havdalah at home and fulfill the obligation for himself and his family.

Question: Does a food thermometer used to measure the temperature of food require tevilas keilim?

Answer: It would seem that a food thermometer does not require tevilas keilim, since it is not considered a kli seudah. Even though it comes into contact with the food while it is cooking, it is not used directly to prepare the food. Its purpose is only to tell us the temperature of the food, so we can determine how much longer it needs to cook and the like.

FOR QUESTIONS 0584810910

The guest takes one look at him and says, “You must have brought the wrong luggage.”

The worker is confused. “But you haven’t even seen the bags!”

“I don’t need to see them,” the guest replies. “I just need to see you. You’re exhausted and sweating. My bags are light.”

The same is true with Torah. If our Yiddishkeit feels only like a heavy burden that we somehow have to carry, then we may be carrying it the wrong way. Because if it doesn’t bring life to a person, something is missing in the way we are experiencing Torah.

Every morning, after Klal Yisrael accepts Ol Malchus Shamayim with love, we say: Emes v’yatziv, v’nachon v’kayam, v’yashar v’ne’eman – it is true, correct, lasting, straight, and faithful.

But we don’t stop there. We continue: v’ahuv v’chaviv, v’nechmad v’na’im... v’tov v’yafeh. Torah is not only true. It is also beloved, precious, pleasant, good, and beautiful.

It’s not enough to say, “I do this because it’s right and because I have to.” We also need to discover: I do this because it’s beautiful. Because it’s good. Because it makes life better.

“L’tov lach.” – It’s all for your own good.

שאל את הרב

ראש בית המדרש, הרב שבתי יגל שליט"א

שאלה: מה דינן של נשים מעוברות ומניקות בצום תשעה באב?

תשובה: כתב השולחן ערוך שנים מעוברות ומניקות חייבות בצום תשעה באב שחל בזמנו (ולא נדחה).

אמנם מניקת שנמצאת בתוך 30 יום מהלידה - פטורה מלצום. וכמובן שכל זה נאמר לגבי אישה בהיריון / מניקה שמצב בריאותה שפיר ותקין, שאם יש לה בעיות רפואיות אחרות המגדירות אותה כ'חולה' (אף חולה שאין בה סכנה) הרי היא פטורה מהצום ככל חולים הפטורים מצום תשעה באב. ולכן אם יש סיבוכי היריון וכו' יש להתייעץ עם הרופא, וכל הנ"ל לא נאמר אלא באישה שיש לה היריון תקין, שעצם ההיריון עצמו (וכן ההנקה) לא נחשב כסיבה לפטור מצום של 'תשעה באב'.

אולם אישה בהיריון (או מניקה) שבמהלך הצום מרגישה חולשה (מעבר לחולשה רגילה של הצום) ונופלת למשכב וכן אם יש לה סחרחורות או עיגולים שחורים בעיניים - תשבור את הצום.

וכן אם מרגישה צירים - אפילו קלים - תשבור מיד את הצום. אישה מניקה שתניקה ניזון רק ממנה (ולא מקבל תחליפים) ובגלל הצום אין לה מספיק חלב להזין את תינוקה - תשבור את הצום ותשתה כמה נוזלים שצריך בשביל לחדש את תפוקת החלב, ואם זקוקה גם לאכול בשביל כך - אזי גם תאכל.

שאלה: האם מותר בערב שבת הקרובה לטעום מתבשילי הבשר של שבת לקיים מצוות 'טועמיה'?

תשובה: הטעם של מצווה זו לטעום מכל תבשיל שמתבשל לכבוד שבת, הוא כדי שיהיה לו מאכלים טעימים לשבת, שהרי בשבת כבר לא יוכל להוסיף תבלינים וכדומה מחמת חששות של 'בישול', ובנוסף לכך, אם האוכל ימצא לא טעים, יבוא לידי כעס על בני ביתו ויזכור 'שלוש' בית'.

ולכן גם בערב שבת חזון כתבו הפוסקים שיש לטעון מהתבשיל, כדי לתקנו יפה, אף אם התבשיל בשרי, אך מאחר ונוהגים לא לאכול מאכלי בשר בתשעת הימים, יטעום ויפלוט ולא יבלע.

ויש שכתבו שמי שרגיל לקיים מצווה זו בכל ערב שבת מותר לו לטעום ולבלוע גם בערב שבת חזון כיוון שכונתו רק 'לטועמיה חיים זכו', וטעימה כגון זו, אין זה בכלל אכילת בשר האסורה משום שמחה.

אך כמובן יש להדגיש שמדובר על *טעימה* כלומר אכילה מועטה, ולא אכילה מרובה... ובמילים אחרות שיהיה זה בגדר 'טועמיה חיים זכו' ולא בגדר 'וגם האוהבים דבריה' גדולה* בחרו'....

לתבוע את האמת עד הסוף

רב משה אריאל מרגי

יש דברים שאנחנו לומדים לחיות איתם. הם מציקים לנו, אבל לא מספיק כדי לעצור את החיים.

אדם חי עם כאב גב. עוד אחד התרגל לרעש של המזגן. יש סדק בקיר, בעיה ברכב, שולחן במשרד מתנדנד, דאגה לילד. שום דבר לא מושלם, אבל החיים ממשיכים. גם באמונה אנחנו חיים כך. אנחנו מתפללים, לומדים תורה, מקיימים מצוות, מתרגשים מהשגחה פרטית. מדי פעם מגיע סיפור מופלא, נס קטן, הצלה שלא בדרך הטבע, ואנחנו מתמלאים אמונה מחדש. למדנו לחיות עם המציאות. ואז מגיע תשעה באב.

ופתאום אסור להמשיך כרגיל. אסור לברוח לעיסוקים. אסור להסיח את הדעת. יושבים על הארץ, חולצים את הנעלים, וקוראים את מגילת איכה. כאילו הקב"ה אומר לנו: היום אל תשלימו עם מה שלא תקין.

כל השנה אנחנו מסתדרים עם העולם כפי שהוא. בתשעה באב אנחנו בודקים איך הוא היה אמור להיות. ופתאום עולות כל השאלות שהצלחנו להשתק במשך השנה.

אם אנחנו העם הנבחר - אז למה המציאות כמעט מכחישה את זה? אם השכינה איתנו - למה היא נסתרת כל כך? אם התורה היא חיי העולם - למה כל כך הרבה חושך?

אם "כי לא יטוש ה' עמו" - למה עדיין כל כך הרבה "איכה"?

יש תשובות. בוודאי שיש. חז"ל, הראשונים והאחרונים עסקו בהן.

אבל תשעה באב איננו יום של תשובות. הוא היום היחיד בשנה שבו אנחנו מרשים לעצמנו להישאר עם השאלה. לא כדי לערער על האמונה. דווקא מפני שאנחנו מאמינים. כי אם באמת יש בורא לעולם, ואם באמת הוא אוהב אותנו, ואם באמת תהיה גאולה שלמה - אז מותר גם להתגעגע אליה עד שכואב.

שאלה: ממתי יהיה מותר השנה - שתשעה באב חל ביום חמישי - להסתפר, להתגלח, להתרחץ, לכבס, לשמוע מוזיקה, לאכול בשר ולשתות יין?

תשובה: לבני ספרד - כל הפעולות הללו מותרות מיד בצאת הצום (יום חמישי בערב) מלבד אכילת בשר ושתית יין שיהיה מותר רק עם כניסת השבת (גם אם מקבלים את השבת מוקדם).

שמיעת מוזיקה - יש מקום להקל גם לבני ספרד מיום ששי בחצות היום. הליכה לבריכה וליים - מותר כבר ביום חמישי בערב.

לבני אשכנז - כל הפעולות שעושים אותן לכבוד שבת יהיה מותר לעשותן כבר מצאת הצום, אך הפעולות שאין בהן 'כבוד שבת' יש להמתין עד יום ששי בחצות היום.

ולכן, יהיה מותר להסתפר ולכבס כבר מיום חמישי בערב. להתגלח - גם יהיה מותר כבר מיום חמישי בערב, אך אם כוונתו להתגלח שוב לפני שבת לא יתגלח ביום חמישי בערב אלא רק לפני שבת לכבוד השבת.

להתרחץ - מאחר והמציאות בזמננו שאדם מתרחץ בכל יום (בפרט במזג האוויר הנוכחי) אזי יוכל להתרחץ ביום חמישי בערב רק במים קרים, ולפני שבת יוכל להתרחץ כרגיל ללא הגבלה (ולכן גם הליכה לבריכה וליים תהיה מותרת רק ביום ששי לאחר חצות היום).

לשמוע מוזיקה ולאכול בשר ולשתות יין - רק מיום ששי בחצות היום (מלבד סעודת מצווה שיכול אף לפני כן).

לשאלות ☎ 0584810910

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Shacharit

7:00 8:15

Ahuza 198 Raanana

Mincha

13:22 18:00

19:34

Maariv

20:04

Join us

אנחנו רגילים להסתפק בפיזורים. אנחנו שומעים על נס ומתרגשים. על השגחה פרטית ומתחזקים. על הצלה מופלאה ומתמלאים הודאה. וזה נפלא. אבל בתשעה באב אנחנו אומרים לריבוננו של עולם: אנחנו לא רוצים רק רמזים שאתה כאן.

אנחנו רוצים אותך. לא רק סיפורים שמזכירים שאתה מנהל את העולם. אנחנו רוצים עולם שבו כבר לא צריך להוכיח. אנחנו רוצים נבואה. רוצים שכינה. רוצים בית מקדש. רוצים שיתקיים לעינינו: "ומלאה הארץ דעה את ה'".

זאת הדרישה של תשעה באב. אבל לדרישה הזאת יש מחיר. כי מי שבאמת דורש - גם באמת מצפה. ומי שבאמת מצפה - עלול גם להישר. אנחנו עומדים מול ריבוננו של עולם וזועקים: אם אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו... איכה ישבה בדד?

ואז... שקט. אין בת קול. אין נביא. אין גילוי שכינה. אין קול שאומר: "מחר הכול משתנה".

רק דממה. -ובתוך הדממה הזאת קורה דבר מופלא. אנחנו בוכים. לא מפני שחז"ל חייבו אותנו לבכות. חז"ל לא ציוו על הדמעות. הם רק הובילו אותנו אל המקום שבו אי אפשר להמשיך להעמיד פנים שהכול בסדר. האבל איננו העבודה של תשעה באב. האבל הוא התוצאה שלה.

כשאדם מפסיק לברוח. כשאדם מפסיק להסתפק. כשאדם מעז לתבוע את האמת עד הסוף - והוא עדיין לא מקבל אותה - הלב נשבר.

והשבר הזה קדוש. כי אדם אינו בוכה על דבר שכבר ויתר עליו. אדם בוכה רק על דבר שהוא עדיין מאמין בו. רק על דבר שהוא עדיין מחכה לו.

אולי לכן תשעה באב הוא היום הכי אופטימי בלוח השנה. לא מפני שיש בו נחמה. אלא מפני שיש בו אנשים שעדיין מסרבים להתרגל לגלות. שעדיין מסרבים להאמין שזה העולם שהקב"ה חלם עליו.

שעדיין יושבים על הארץ, מרימים את העיניים לשמים, ואומרים: ריבוננו של עולם, אנחנו מאמינים בהבטחות שלך יותר מדי. מכדי להפסיק לחכות.

RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

TORAH BYTES

IN MEMORY OF:

ואתחנן תשפ"ו

20:28 יציאה | 19:27 כניסה

מהדורה עברית-
אנגלית

גליון: 144

שאל את הרב

ראש בית המדרש, הרב שבתי יגל שליט"א

שאלה: האם לאחר ששמעתי הבדלה בבית הכנסת אני יכול להבדיל שוב בבית עבור אשתי ובנותיי?

תשובה: לבני ספרד - כן.
אולם לבני אשכנז - מאחר והרמ"א חשש לשיטות הראשונים הנוקטות שנים פטורות ממצוות ההבדלה, אם כן - לשיטות אלו - לא שייך כאן דין ערבות, ואינך יכול להבדיל שוב רק עבורך ויש בזה שתי חששות:
(א) שאינך מוציא אותן ידי חובה - כי אין דין ערבות.
(ב) ממילא הוא חשש ברכה לבטלה.
אולם הן יכולות להבדיל לעצמן (ואם חוששות לשתות את הכוס - תשתה אתה את הכוס).
ולכן - לבני אשכנז - יש לכוון לא לצאת ידי חובה בהבדלה בבית הכנסת, כדי שיוכל להבדיל בבית ולהוציא את עצמו ואת בני ביתו ידי חובה.

שאלה: מי שמגיע למלון בשבת ובמסדרון ובחדר המדרגות יש אור שנדלק אוטומטית בכל קומה שמגיע אליה - מה יעשה בשבת?

תשובה: לכתחילה יראה לברר מציאות זו מראש ולהתארח רק במקומות המותאמים גם לשומרי שבת.
ואם בכל זאת נקלע לסיטואציה כזו:
אם יש מקור אור אחר בחדר המדרגות (למשל בשעות היום מהחלון) יכול להקל - בשעת הצורך - להשתמש בחדר המדרגות מדין 'פסיק רישא דלא ניחא ליה' (וכדלקמן).
אם אין מקור אור אחר (למשל בשעות הלילה) - יכול להקל לקחת עמו פנס חזק (שאינו בו חוט להט) הדולק כבר מערב שבת וללכת עם הפנס במדרגות.
יסוד ההיתר שמאחר ויש לו אור מהפנס - הדלקת התאורה נחשבת 'פסיק רישא דלא ניחא ליה', ואולי אף גרמא.
הפנס אמנם נחשב 'מוקצה' אבל לכמה מהפוסקים פנס (ללא מנורה עם חוט להט) נחשב מוקצה קל כ'כלי שמלאכתו לאיסור' מותר לטלטלו לצורך גופו.
העצה הנ"ל היא נכונה רק בהנחה שאין בעיה של 'טלטול' (מלאכת הוצאה) בחדר המדרגות של בית המלון.

0584810910 לשאלות

אנחנו רגילים להסתפק בפירורים. אנחנו שומעים על נס ומתרגשים. על השגחה פרטית ומתחזקים. על הצלה מופלאה ומתמלאים הודאה. וזה נפלא. אבל בתשעה באב אנחנו אומרים לריבוננו של עולם: אנחנו לא רוצים רק רמזים שאתה כאן.

אנחנו רוצים אותך. לא רק סיפורים שמוכיחים שאתה מנהל את העולם. אנחנו רוצים עולם שבו כבר לא צריך להוכיח. אנחנו רוצים נבואה. רוצים שכיהן. רוצים בית מקדש. רוצים שיתקיים לעינינו: "ומלאה הארץ דעה את ה'".

זאת הדרישה של תשעה באב. אבל לדרישה הזאת יש מחיר. כי מי שבאמת דורש - גם באמת מצפה. ומי שבאמת מצפה - עלול גם להישר. אנחנו עומדים מול ריבוננו של עולם וזועקים: אם אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו... איכה ישבה בדד?

ואז... שקט. אין בת קול. אין נביא. אין גילוי שכיהן. אין קול שאומר: "מחר הכול משתנה".

רק דממה. -ובתוך הדממה הזאת קורה דבר מופלא. אנחנו בוכים. לא מפני שחז"ל חייבו אותנו לבכות. חז"ל לא ציוו על הדמעות. הם רק הובילו אותנו אל המקום שבו אי אפשר להמשיך להעמיד פנים שהכול בסדר. האבל איננו העבודה של תשעה באב. האבל הוא התוצאה שלה.

כשאדם מפסיק לברוח. כשאדם מפסיק להסתפק. כשאדם מעז לתבוע את האמת עד הסוף - והוא עדיין לא מקבל אותה - הלב נשבר. והשבר הזה קדוש. כי אדם אינו בוכה על דבר שכבר ויתר עליו. אדם בוכה רק על דבר שהוא עדיין מאמין בו. רק על דבר שהוא עדיין מחכה לו.

אולי לכן תשעה באב הוא היום הכי אופטימי בלוח השנה. לא מפני שיש בו נחמה. אלא מפני שיש בו אנשים שעדיין מסרבים להתרגל לגלות. שעדיין מסרבים להאמין שזה העולם שהקב"ה חלם עליו.

שעדיין יושבים על הארץ, מרימים את העיניים לשמים, ואומרים: ריבוננו של עולם, אנחנו מאמינים בהבטחות שלך יותר מדי. מכדי להפסיק לחכות.

שאלה: ראיתי שניתן לרכוש תנור עם 'מצב שבת' שיכול לשמש בשבת כפלטת. מה הכוונה?

תשובה: תנור עם מצב שבת (עם אישור של מכון הלכתי מוסמך) הכוונה שפתיחת דלת התנור לא משפיעה על הפעלת גופי החימום של התנור.
ולכן יהיה ניתן להשאיר מאכלים מבושלים כל צרכם קודם כניסת השבת בתנור, ובמהלך הסעודה לפתוח ולסגור את דלת התנור מבלי חשש של חילול שבת.
אך לא יהיה ניתן להשתמש בתנור בשביל לחמם בו מאכלים בשבת בבוקר (אף אם המאכלים מבושלים ויבשים) משום 'גזירת חזרה'.
ולכן מה שמפרסמים שהתנור יכול להוות תחליף ל'פלטת שבת' - הוא מידע מטעה ולא מדויק.

שאלה: האם מד חום שתפקידו למדוד את החום של המאכלים צריך טבילה?

תשובה: נראה שמד החום פטור מטיבול כלים מאחר ואין הוא נחשב 'כלי סעודה' ואף שהוא בא במגע עם האוכל בזמן בישולו, מכל מקום אין הוא משמש באופן ישיר להכנת האוכל אלא רק מאפשר לדעת מה מידת חום האוכל כדי לדעת את משך זמן הבישול וכדומה.

שאלה: האם מותר למחוא כפיים בשבת?

תשובה: חז"ל אסרו למחוא כפיים בשבת מחמת הגזירה 'שמא יתקן כלי שיר'.
אולם יש מבני אשכנז שמקלים בזה בפרט אם מדובר במחייאת כפיים כחלק מהתפילה וזמירות שבת, ורבים מחמירים למחוא בצורה לא רגילה ('בשינוי').
אולם מחייאת כפיים הנעשית לא לפי קצב מסוים אלא כדי לעורר ישנים או למחוא כפיים לנואם בתום נאומו וכדומה - מותרת לכולי עלמא (גם לבני ספרד).

מה באמת שייך ליי? רב משה אריאל מרגי

בפרשת השבוע מופיע שוב התיאור של מתן תורה, ומשה רבנו חוזר על עשרת הדיברות. הדיברה האחרונה היא: "לא תחמוד".

שואל ה"אבן עזרא": כיצד ייתכן לצוות על אדם שלא לחמוד דבר מסוים? הרי מדובר ברצון טבעי של האדם. היה מובן אם התורה הייתה אוסרת מעשה מסוים, אבל כיצד אפשר לצוות אפילו על הרצון שבלב?

מסביר ה"אבן עזרא" במשל נפלא: נניח שבת המלך יוצאת לסייר במדינה, ואיש כפרי זקן וחולה רואה אותה. האם יעלה על דעתו לחמוד אותה? ודאי שלא. הדבר כל כך רחוק ממנו, שאין לו שום מקום במחשבתו. ממש כפי שאדם אינו מתאוה שיהיו לו כנפיים.

יש כאן יסוד עצום: אדם אינו חומד דבר אלא אם כן הוא חושב שהוא בר השגה וכבר דמיין אותו כשייך לו.

אבל אם נבין שכל מה שיש לנו הוא מאת ה', ושאי אפשר אדם אינו יכול לקחת את מה שנועד לנו, ומה שלא שלנו לעולם לא יהיה שלנו - ממילא אין מקום לחמדה.

מסופר שה"סבא מקלם" היה מביא את דברי האבן עזרא ואומר: "אני הייתי מדייק את המשל אפילו יותר. לא כפרי שרואה בת מלך, אלא בת מלך שרואה כפרי".

מה חסר לה שהוא יכול להוסיף לה?

הלוואי שנזכה לחיות כך - להבין שכל מה שיש לנו הוא בדיוק מה שאנחנו צריכים, וכל מה שאין לנו הוא כנראה לא נועד לנו.